

ஆத்ம ஜோதி

ஆத்ம ஜோதி நிலையம், நாவல்பிரீடி, இலங்கை.

ஓர் ஆத்மீக மாத வெளியீடு

எல்லா உலகிற்கும் இறைவன் ஒருவன்
எல்லா உடலும் இறைவன் ஆஸயமே. - சுத்தானந்தர்

ஜூதி 20 | பிலவங்க ஞ மாசி மீ 1 வ [16-2-68] | கடர் 4

பொருளாடக்கம்

ஆத்மஜோதி	89
ஆத்ம தியானம்	90
படம் பேசுகிறது	91
அபரோக்ஷானு பூதி	95
இறைவனுபடைய காட்சி	98
நாராயண எனும் திருநாமம்	107
கச்சியப்பர் கண்ட காட்சி	112
காஷ்மீர்க் காட்சிகள்	115
தவிக்கின்றேனே!	120

ஆத்மஜோதி சந்தா விபரம்

ஆயுள் சந்தா 100-00
வருடச் சந்தா 3-00
தனிப்பிரதி சதம் 30

கௌரவ ஆசிரியர் திரு. க. இராமச்சந்திரா
பதிப்பாசிரியர் திரு. நா. முத்தையா

ஆத்மஜோதி நிலையம்,

நாவலப்பிட்டி. போன்: 353

ஆத்ம ஜோதி

●(o)●

ஒளிவளர் விளக்கே உலப்பிலா ஒன்றே!
 உணர்வுகுழ் கடந்ததோர் உணரவே!
 தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக் குன்றே!
 சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனே!
 அளிவளர் உள்ளத்து ஆனந்தக் கணியே!
 அம்பலம் ஆடரங்காக
 வெளிவளர் தெய்வக் கூத்து உகந்தாயைத்
 தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே.

—திருவிசைப்பா.

தூண்டு சுடரனைய சோதி கண்டாய்
 தொல்லமரர் சூளாமணிதான் கண்டாய்
 காண்டற்கரிய கடவுள் கண்டாய்
 கருதுவார்க்காற்ற எளியான் கண்டாய்
 வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்
 மெய்ந்தெறி கண்டாய் விரதமெல்லாம்
 மாண்டமனத்தார் மனத்தான் கண்டாய்
 மறைக்காட்டுறையும் மனைளன் தானே.

—நாவுக்கரசர்

தூண்டா விளக்கின் நற்சோதி
 தொழுவார் தங்கள் துயர்தீர்ப்பாய்
 பூண்டா யெலும்பை புரழுன்றும்
 பொடியாச் செற்ற புண்ணியனே
 பாண்டாழ் வினைகளவை தீர்க்கும்
 பரமா பழையனார் மேய
 ஆண்டா ஆலங்காடாவுன்
 அடியார்க் கடியேனுவேனே.

—கந்தரர்:

ஆுத்ம தியானம்

— மகரிஷி சுத்தானந்தர் —

ஆுத்ம தரிசனம், ஆுத்ம சம தரிசனம் இவையே வேதம், கீதை, உபநிடதம், பிரம்மகுத்திரம், பதஞ்சலி யோக குத்திரங்களின் சாரம்.

உன்னைக் காண, உன்னைப்போஸ் பிறரைக் காண் என்று எல்லா மதங்களும் வற்புறுத்துகின்றன. இந்த ஆுத்மங்கா னத்தினால்தான் மாந்தர் உள்ளொன்றி வாழ முடியும். மதவாதங்கள் எல்லாம் இரவில் மினுக்கிடும் நட்சத்திரம் போன்றவை. சுத்தான்ம ஞானம் அவற்றையெல்லாம் தன்னுள் ஐக்கியப்படுத்தித் தானே தானாக எல்லையற்ற வானில் விளங்கி உலகைச் சாட்சியாயிருந்து நடத்தும் கதிரவனைப்போலாகும். மேகங்கவர்ந்த சந்திரன் போல இந்த இன்பப்பொருள் மனத்தமுக்குகளால் புலப்படாம் விருக்கிறது. சுருங்கட்டியை சுத்தம்செய்து மாற்றுத்தங்கம் ஆக்குவதுபோல தினந்தோறும் தியான வைராக்கிய சாதனங்களால் சித்தக்கத்தி பெறவேண்டும். மனம் மாசற்றுக் கண்ணேடி போலானால் ஆத்மஸ்வரூபம் தூலங்கும்.

மண்டி நீரில் தேற்றும் விதையை உரைத்து அப்படியே அலுங்காது வைத்திருந்தால் நீர் தெளியும். அதுபோல நான் ஆன்மா என்னும் மந்திரத்தை நினைத்து சித்தம் அலையாதபடி மென்னமாக நின்றால் மனம் தெளியும். இதுவே தியானம். அமைதியாக காலை மாலை கவலையற்று அரைமணி நேரம் தினந்தோறும் தனியாயமர்ந்து தியானம் செய்து வந்தால் சித்தி பெறலாம். இந்த ஒரே சாதனம் போதும். வேறு எவ்விதமான சடங்குகளும் வேண்டியதில்லை

படம் பேசுகிறது

• ፭፻፭

“ஆத்மஜோதி” மாதவளியீட்டிற்கு முகப்பில் நிரந்தரமான படம் ஒன்று ஆத்மஜோதித் தத்துவத்தை விளக்கும் வகையில் வெளியிடுதல் நல்லதென ஆத்மஜோதி அபிமானிகள் பலர் கடிதழுலமாவும் நேரிலும் தெரிவித்திருந்தனர். இக்கருத்தை முத்தமிழ் வித்தகப் பெருமகனர், உயர்திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்களிடம் தெரிவித்தோம். அவர்கள் உடனே மனமுவந்து அப்பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு ஆத்மஜோதித் தத்துவத்தைத் தமது சித்திரக்கலைஞரிடம் விளங்க வைத்து அவர் மூலமாக இந்த முகப்புச் சித்திரத்தை உருவாக்கித் தந்தார்கள். அன்னருக்கு ஆத்மஜோதி நேயர்கள் சார்பாக எமது அன்பார்ந்த நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேம்.

ஜோதி சிறு சுடராயினும் பெரிய பெரிய இருட்கூட்ட
நங்களையெல்லாம் கணப்பொழுதில் விரட்டியடித்துவிடுகின்
றது. நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வெளிச்சத்தையே
காணுது இருளடைந்துகிடந்த மண்டபம் ஒன்று. அது
ஞுள்ளே போய் நெருப்புக்குச்சியொன்றைப் பற்றவைத்த
உடனே அத்தனை ஆண்டு காலம் கிடந்த இருள் கணப்
பொழுதில் மறைந்துவிட்டது.

வானவெளியில் உலவிவரும் சூரியனுக்கு ஆசை ஒன்று உண்டானது. இருளைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்பது தான் அந்த ஆசை. கோடிக்கணக்கான அண்டுகளாகக்

சூரியன் இருளைத்தேடி ஓடுகின்றான். இன்னும் அவனால் இருளைக் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. ஆத்ம கோடிகள் மும்மலக்கட்டினால் துன்புறுகின்றன. மும்மலங்களையும் முப்புரங்களாகக் கற்பனை செய்துள்ளன புராணங்கள். புன் சிரிப்பினால் முப்புரங்களும் எரிந்தன. இந்தச்சிறிய சூரிய னுக்கு இருள்ளிற்க முடியவில்லை என்றால் கோடி சூரியரா கிய எம்பெருமான் முன் மும்மல இருள் எங்கனம் நிற்க முடியும்.

மலைமேல் ஒரு கோவிலைப் பார்க்கிறீர்கள். குன்று தோரு டும் குமரனுடைய கோவில் என்பதை முருகனுடைய கை வேலும் அபயகரமும் விளக்குகின்றன. கோயிலும் முரு கனும் இருளில் மறைந்து கிடந்தனர். அன்பாகிய சிறிய அகல் விளக்கு ஏற்றின உடனே ஆதமஜோதி தானே சயம் பிரகாசம் அடைந்தது.

இருட்டறையில் புகுந்தவனுக்கு அறையில் இருப்பதெல் வாம் இருள் மயமாக வே தெரியும். நடக்கழுயன்றால் தூணில் சென்று மோதிக்கொள்ளுகின்றோம். துரும்பைத் தூணைக்க் கற்பனை செய்கின்றோம். சிவ வெளிச்சமே உண் மையைத் தெரிவித்துவிடுகிறது. இருட்டறையில் இருப்பவ னுக்குக் கண் இருக்கிறது. ஆனால் ஒளி இல்லாமையால் அக்கண்ணைப் பயன்படுத்த முடியவில்லை.

மனிதனுக்கு ஞானம் இருக்கிறது. அதாவது அகக்கண் இருக்கிறது. ஆனால் அது பயன்படவில்லை. புறக்கண் பயன்பெற அகல் விளக்குத் தேவைபோல அகக்கண்பயன் பெற அனுள் விளக்குத் தேவை. இறைவனே ஒளிமயமா னவன். ஆதலால்தான் பக்தர்கள்,

“ஒளி வளர் விளக்கு”
“சோதியே சட்ரே”

“தூண்டு சுடரினை சோதி கண்டாய்”
 “சொல்லது விளக்கது சோதி உள்ளது”
 “கற்பனை கடந்த சோதி”

என்றெல்லாம் மனமுருகிப் போற்றி உள்ளார்கள். புறத் திருள் கடியும் விளக்கு ஒரு சுடர் மாத்திரமே. அகத்திருள் கடியும் அருள் ஒளி ஒளிமயமானது. இத்தகைய பேரொளியைத்தான் ஆத்மஜோதி என்பர் பெரியவர்கள்.

திக்கோழி மணலூள் கண்ணைப் புதைத்துக்கொண்டு உலகமே இருண்டுவிட்டது என்று நினைக்கின்றது. அதே போல ஜீவர்களும் மும்மலத்துள் தம்மை அழுத்திக் கொண்டு உலகம் இருள்மயமானது என்று நினைக்கின்றனர். மும்மலங்களும் அழியுமிடத்துத் தோன்றுவது பேரொளி. அதுவே ஆத்மஜோதி.

ஆந்தைகளுடைய மகாநாடு ஒன்று நடைபெற்றது. சூரியனைப்பற்றிய பேச்சும் நிகழ்ந்தது. சூரியன் என்பதொன்று இருந்தால் எங்கள் கண்ணுக்குத் தெரிய வேண்டுமே. அப்படி ஒன்றிருப்பதாக நாம் காணவில்லை. மனிதர் பேசுகிற பொய்யில் இது பெரும் பொய் என்று ஆந்தைகள் தீர்மானித்தன. இதேபோல இறையருளைப் பெற மாட்டாதார் இறைவன் என்று ஒன்று இல்லை. அவை எல்லாம் மனிதனுடைய கற்பனை என்பர்.

அகத்திருளைக் கடிந்து உள்ளொளியைப் பெருக்குவதற்குச் சாதனமாய் அமைந்தது கோயில் வழிபாடு. கோயில் வழிபாடு இல்லையேல் மக்கள் மாக்களாகவே மாறியிருப்பர். முருகப் பெருமான் கையில் இருக்கும் வேல் ஞானத்தைக் குறிப்பது. ஆனவ அசரரை அழித்து தேவர்களைக் காப்பாற்றியது முருகன் ஞானவேல். அகல்விளக்கு புறத்திருள் நீக்குகிறது. முருகன் கைவேல் அகத்திருள் கடிகின்றது.

அகல் விளக்கினால் கோயி லும் சனையும் தெரிகின்றன. ஞான விளக்கினால் முருகனையே அனுபவிக்கின்றோம். இத் தனையும் தருவது ஆத்மஜோதி முகப்புப் படமாகும். நீங்கள் உற்றுக் கவனித்தால் உங்கள் உள்ளத்திலும் எத்தனையோ கருத்துக்களைப் பேசும். நீங்களும் ஆத்மஜோதியைப் பெற்று வாழ்வீர்களாக.

மரணத்துக்கிடையில் உயிர் ஓங்குகிறது;
பொய்க்கிடையில் மெய் மேலிடுகிறது;
இருஞ்கிடையில் வெளிச்சம் ஓளிர்கிறது.
உயிராகவும் உண்மையாகவும் ஓளியாகவும்
இருப்பது கடவுள். மேலும் அப்பொருள்
அன்பாகவும் நலனுகவும் நிலவுகிறது.

புல் பூண்டு நிலையிலிருந்து மானுட நிலைக்கு
நீ வந்துள்ளது உன்னுடைய இச்சா சக்தி
யாலேயாம். நீ அதை மறுக்கமுடியுமா?
அதே இச்சா சக்தி உண்ணை தெய்வ நிலைக்
கும் எடுத்துச் செல்லும். ஒழுக்கத்தால்
இச்சா சக்தி யைத் தூயதாக்கு. பிறகு
தெய்வ நிலைக்குப் போவது எனிது.

மானுட சேவை ஒப்பற்ற ஆத்ம சாதன
மாகிறது என்பதை உணரும் காலமொன்று
ஒவ்வொருவருக்கும் வருகிறது.

தற்பெருமை கொள்பவன் தாழ்த்தப்படு
வான். விவேகத்தால் தாழ்வுற்றிருப்ப
வன் மேலோன் ஆவான்.

சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள்

அருளிச் செய்த

அபரோகஷானு பூதி

(தன்னை அறிதல்)

முற்றுக்கேட்டு;

25-26: யார் ஒருவன் தன்னை ஓர் அழுக்கும் பற்றமாட்டாதென்றும், மாறுபாடில்லாதவனென்றும், தூய்மையிலும் தூய்மையானவனென்றும், அருபியென்றும், மனுதிதனென்றும், இனையற்றவனென்றும், சர்வவியாபியென்றும் நினைக்கின்றாலே அவனை அறிவாளிகள் ஞானியென்று சொல்லுவார்கள்.

27-28: எவ்வளருவன் தன்னைக் குணமும் செயலும் கடந்தவனென்றும், நித்தியனென்றும், சதா சதந்திரனென்றும், என்றுமழியாதவனென்றும், அழுக்கற்றவனென்றும், நிலையானவனென்றும், அளவுகடந்தவனென்றும், தூயோனென்றும், அழிவற்றவனென்றும் சிரஞ்சீவியென்றும், நினைக்கின்றாலே அவனையே அறிவாளிகள் ஞானி என்பார்.

29: ஒ முடனே! உன்னுடவில் உறைகின்ற ஆனால் உடலுக்கு வேறுன சச்சிதான்ததப் பொருளாகிய ஆத்துமாவை—சுருதிகளால் கிவனே சிவமென்று நிருபிக்கப்பட்ட புருஷனை இப்பொருளான்றென விதண்டாவாதம் செய்கின்றுய?

- 30: ஒ முடனே! வேதங்களைப் படித்தும் நியாயவாதத் தினல் அனுமானித்தும் உன் உடலிலும் வேறான உன்னை, ஆத்மாவை புருஷனை சூனியமென்று கருதாது நித்திய சத்தியவஸ்து என்று கருதுவாயாக.
- 31: தூல சரீரங்கள் பலவாயினும் அவற்றுள் இருந்து தொனிக்கும் ‘நான்’ ‘நான்’ என்று சொல்லும் அப்பரம புருஷன் ஒருவனே அங்ஙனமாகவும் இவ்வுடல் எங்ஙனம் புருட்டனாகும்?
- 32: “இது எனது உடல்” என்று கூறும் பொழுதே யான் வேறு உடல் வேறாகுமல்லவா? அங்ஙனமிருக்கவும் அறிகின்ற யான் அறியப்படும் உடலாவேனு?
- 33: இடையருது மாற்றமுறுகின்ற இவ்வுடலை இளமைதொடங்கி முதுமை வரையும் என்றும் வெளிப்படையாய் ஒன்றுக இருக்கும் யான் என்று கூறுதல் எவ்வளவு பேதமையாகும்.
- 24: “ஆத்துமா அரியதிலரியது — பெரியதிற் பெரியது — சிறியதிற் சிறியது” என்று சுருதி மொழி கள் கூரு நிற்கையில் இச்சரீரம் ஆத்துமாவாகுமா?
- 35: அன்றியும் புருஷ சூக்தத்திலும் “இவை யாவும் பிரமமே” என்று கூறப்படுவதால் இச்சரீரம் புருஷ னவதெப்படி?
- 36: மேலும் மிருகதாரன்யோப நிடதத்திலும் “புரு

டன் பற்றறவன்'' (சார்பிலான்) என்று கூறப் படுகையில் அழுக்குமயமான இப்புன்புலால் யாக்கை எவ்வாறு ஆத்துமாவாகும்.

- 37: சுயம்பிரகாசமற்றதும் வேரூன்றினால் ஓளியைப் பெறுவதுமாகிய சரீரம் எவ்வாறு சுயம்பிரகாசமாகிய புருட்டாகும்? புருஷனே சுயம்பிரகாசமுடையவன்.
- 38: சரீரம் விழுந்த பின்னும் அறிவோடிருந்து கொண்டு செய்வினைப் பயன்களை நுகர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆத்துமா சரீரத்திலும் வேரூன்தும் நிலையானதும் ஆகும். அன்றியும் கர்ம காண்டமே ஆத்துமா டடலிலும் வேரூன்தென்று கூறுநிற்கும்.
- 39: சூக்கும் சரீரமும் பலபிரிவுகளை உடையதும் நிலையற்றதுமாகும். அதுவும் கண்டறியும் வஸ்துவாகும். சாசுவதமாக இல்லாததும் மாற்றமடைவதும் அறியப்படுவதுமாகிய இச்சூக்கும் சரீரம் எவ்வாறு புருட்டாகும்?
- 40: அழிவற்ற ஆத்துமா அகந்தையின் பிறப்பிடமாகிய ஆத்துமா தூல சூக்கும் சரீரங்களின் வேரூகும். அதுவே புருடன், அதுவே ஈஸ்வரன், அதுவே யாவும், யாவுக்கும் உயிராகும், எல்லா வடிவத்திலும் செறிந்து அவையாகவிருப்பினும் அவற்றைக் கடந்து அப்பாலுமுளதாக இருக்கின்றது.

இறைவனுடைய காட்சி

—கி. வா. ஜகந்நாதன்—

இதோ இனிய வேத கானம் கேட்கிறது. அதில்தான் எத்தனை இனிமை! இனிய பண்ணைவி எங்கிருந்தோ வருகிறது. அந்தத் திசையில் அன்பர்கள் கண்ணையும் கருத்தையும் செலுத்துகிறார்கள். மந்தமாகக் கேட்ட பாடல் இப்போது தெளிவாகக் கேட்கிறது. முதலில் பண்ணின் ஒளி மாத்திரம் காதில் விழுந்தது. இப்போது பாடலே நன்றாகக் கேட்கிறது. மந்திரங்கள் கண்ணரென்று ஒலிக்கின்றன. மறையே பாடலாகக் கேட்கிறது.

இந்த இனிய பாடல் ஒலி எங்கிருந்து வருகிறது? மறுபடியும் அன்பர்கள் கூர்ந்து கவனிக்கிறார்கள். இப்போது அஷ்ட ஒலி அருகே வருகிறது. பாடல் பின்னும் தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. இது என்ன வியப்பு! அந்த வேதப் பாடலுக்குத் தளவாம் போடுவது போலக் கலகல வென்று வேறேர் ஒலியும் இடையிலே கேட்கிறது! ஆம், அது பெண்கள் அணியும் வளையலின் ஒலி என்பதில் ஐய மில்லை. வருபவர் பெண்மணியா? இதோ உருவம் தெரி கிறது. மிகவும் வியப்பைத் தரும் உருவம்; ஒரு பக்கம் பெண்ணைகவும், ஒரு பக்கம் ஆணைகவும் அமைந்த உருவம் வேத ஒலி செய்யும் இந்தவியப்பு உருவம் ஆணும் பெண்ணும் கலந்த ஆதியுருவமாக விளங்குகிறது.

அடியவர்கள் கண் கொண்டு பார்க்கிறார்கள். திருமேனி முழுவதையும் நோக்குகிறார்கள். அந்த உருவில்

வளையலணிந்த கையோடு கழலணிந்த திருவடியும் தோன் ருகிறது. அந்தக் கழலடியே புகல் என்று அந்தப் பெரிய வர்கள் கைகூப்பியும் கீழ்விழுந்தும் தொழுகிறார்கள். முன்பு கேட்ட அந்த வேதப்பாடலையே தாம் சொல்லி ஏத்துகிறார்கள். அதனேடு தம் உணர்ச்சியை வெளியிடும் துதிகளையும் சொல்லிப் புகழ்கிறார்கள். அவர்களுடைய உள்ளம் அந்த வடிவத்தைக் கண்ட மகிழ்ச்சியினால் நிரம்பியிருக்கிறது அங்கே இருந்த பழைய மாசுகள் இருந்த இடம் தெரியாமல் ஒடிப்போய்விட்டன. மாசு மறுவற்ற கண்ணேடிபோல அது விளங்குகிறது. அவர்கள் தம் கண்ணால் கண்ட அந்த அழகு வடிவத்தைக் கும் சிந்தையிலே பதித்துக் கொள்கிறார்கள். புறக்கண்ணால் கண்ட காட்சியை இப்போது அகக்கண்ணிலே காண்கிறார்கள். புறத்தே தோன்றிய அழகன் மறைந்தாலும் குற்றம் இல்லை. அவர்கள் தம்முடைய உள்ளத்தில் அழகியும் அழகனும் இனைந்த அந்தப் பேரழகுத் திருவருவத்தைச் சிறையிட்டுவிட்டார்கள். இனி அந்தக் காட்சி அவர்களுடைய சிரத்தையினின்றும் நீங்காது. அவர்கள் உள்ளத்தில் என்றும் நிலாவியிருக்கும்.

இப்படி ஒரு காட்சியை ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருப்புகலூர்த் தேவாரத்தில் ஒரு பாட்டில் சொல்கிறார்.

“பண்நிலாவும் மறை பாடலினன் இறை சேரும் வளையங்கைப் பெண்நிலாவு உடை யான் பெரியார் கழல் என்றும் தொழுதேத்த உண்நிலாவி அவர் சிந்தையுள் நீங்கா ஒருவன்”

பாட்டின் முதலில் இறைவனைப் “பண்ணிலாவு மறை பாடலினன்” என்று சொல்கிறார் சம்பந்தப் பெருமான். மறையை அவன் பாடிக்கொண்டிருக்கிறானும்.

பாரத நாட்டில் பலவேறு சமயங்கள் இருக்கின்றன என்று பிற நாட்டினச் சூறை கூறுவது உண்டு. சிவபெரு

மான், திருமால், முருகன், விநாயகர் என்று உள்ள பல மூர்த்திகளை வழிபடும் சமயங்கள் வெவ்வேறுக உள்ளன. இவற்றையன்றி அத்வைதம் துவைதம் முதலிய தரிசனங்களும் பல இருக்கின்றன. இவற்றை எல்லாம் பார்க்கும் போது இந்த நாட்டுக்குப் பொதுவான சமயம் ஒன்று இல்லைப்போலும் என்ற எண்ணம் முதலில் தோன்றும். ஆனால் அந்தந்தச் சமயத்தினர் காணும் கனவுகளைப் பார்த்தால் திருமாலின் அடியார்கள் திருமாலை உயர்ந்த தெய்வம் என்று சொன்னாலும், சிவபெருமான் என்ற தெய்வம் இல்லை என்று சொல்வதில்லை. பிரம்மவிஷ்ணு ருத்திரர், இந்திரன், வருணன், வாயு முதலிய தேவர்கள், சொர்க்கம் நரகம் என்பன போன்ற பல அமைப்புகள் எல்லாச் சமயத்தினரும் ஒப்புக் கொள்ளும் வகையில் பொதுவாக உள்ளன. தம் தம் கொள்கையும் வழிபாட்டு முறையையும் சிறப்பாகச் சொல்கின்ற வெவ்வேறு பிரிவினர்களும் இவற்றைப் பொதுவாக ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். பொறுமைக்கு மூலகாரணமாக இருக்கும் நூல் வேதம்.

வெவ்வேறு மூர்த்திகளை வழிபடும் சமயத்தினரும் வெவ்வேறு தரிசனங்களைப் பின்பற்றும் கொள்கையினரும் வேதத்தைத் தம்முடைய அடிப்படைப் பிரமாணமாக ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். ஆகையால் இந்தச் சமயத்தின் எல்லாரையும் வைத்திகச் சமயத்தினர் என்று சொல்லிவிடலாம். இந்திய நாட்டில் தோன்றிய சமயங்களில் பெளத்தம், சைவம் எனும் இரண்டைத்தவிர மற்றயாவும் வைத்திகச் சமயங்களேயாகும். எல்லாச் சமயங்களையும் வைத்திக மதத்தைச் சார்ந்த பிரிவுகள் என்று சொல்வதுதான் பொருத்தம். ஆகவே இந்தியநாட்டுக்குரிய சமயம் வைத்திக சமயம். அதையே இப்போது இந்துமதம் என்று வழங்குகிறோம். கன்னியாகுமரி முதல் தேபாளம் வரையில் உள்ள மக்களுக்குப் பல்வேறுவழி பாடுகளும் சமயக் கொள்கைகளும் இருந்தாலும் எல்லாரும் வேதத்தின் நெறியைப் பின்பற்றி நடக்கும் வைத்திகசமயத்தினரே ஆவர்.

இந்து மதத்தின் அடிப்படை நூல் வேதம். இந்திய நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் வேதம் இருந்து வருகி

றது. வேதத்தை ஒதும் வேதியர்கள் இருக்கிறார்கள். உலகத்தின் பழைய நூல்களில் மிகப் பழையதாக நிற்பது வேதம். அதன் பல சாகைகள் இப்போது யறைந்து போயிரும் சிலவேனும் உயிருடன் நிற்கின்றன. வேதம் காதி ஒலே கேட்டு குருவி ன் வாயினால் அறிந்து மாணுக்கள் ஒதுவது. ஆதலின் அதற்குச் சுருதி என்ற பெயர் வந்தது. எழுதிப் படிக்காமல் கேள்வி வழியே வருதலின் எழுதாக கிளவி என்று தமிழில் சொல்வார்கள்.

கன்னியாகுமரியில் உள்ள அந்தணஞும் காசியில் உள்ள அந்தணஞும் வேத மந்திரங்களை ஒரே சுரத்தில் சொல்வார்கள். இருவருக்கும் எவ்விதமான தொடர்பு இல்லாவிட்டாலும் வேதத்தின் உச்சரிப்பு ஒரே படியில் இருந்து வருகிறது. ஒரு நூல் சிலகாலம் ஆனபிறகு பாடபேதங்களும் பிரதிபேதங்களும் மலிந்ததாக ஆவதை நாம் பார்க்கிறோம். எழுதுவதால் வருவது பிரதிபேதம்; சொல்லுவதால் வருவது பாடபேதம். கம்ப இராமயணத்தைப் போன்ற நூல்களில் உள்ள பாடல்களுக்கு அளவிறந்த பாடபேதங்கள் இருக்கின்றன. இது எல்லா மொழி நூல்களுக்கும் ஒக்கும். ஆனால் வேதமோ பாடபேதமட்டுமின்று, சுரபேதமே இல்லாமல் பல நூற்றண்டுகளாக எங்கும் ஒரே மாதிரி ஒதல் பெற்று வருகின்றது என்பது மிக்க வியப்பை உண்டாக்கும் உண்மையாகும். பலகாலம் சிதையாமல், அழியாமல் ஒன்று இருக்குமானால் அது தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தது என்று சொல்வது வழக்கம். சுரம் சிதையாமல், பாடம் சிதையாமல், ஒருவரோடு ஒருவர் தொடர்பு இல்லாத மக்களிடம் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் இடையீடு இல்லாமல் வழங்கிவரும் சிறப்பினால் வேதம் தெய்வத் தன்மை யுடையது என்று கருதுவதில் ஒரு தடையும் இல்லை. வேதத்தை அநாதி என்று சொல்வது ஒரு வழக்கு. தோற்றமும் முடிவும் இல்லாதது அது என்று நூல்கள் கூறுகின்றன.

வேதத்தை ஒதும் தொழிலைத் தமக்கு இன்றியமையாத கடமையாகக் கொண்டவர்கள் வேதியர்கள். வேத

தைத் தாமே ஒதுக்கும் பிறருக்கு ஒதுவித்தலும் அவர்களுடைய கடமைகள். வேதத்தின் வழியே வாழும் வாழ்வு இந்தியாவில் உள்ள எல்லா வருணத்தினருக்கும் உரியது. என்றாலும் அதைப்பாதுகாக்கும் உரிமையை ஒரு வருணத்தினர் பரம்பரை பரம்பரையாக மேற்கொண்டிருக்கின்றனர். ஒரு வங்கியில் உள்ள பொருளைக் கொடுத்தும் வாங்கியும் பாதுகாத்துவரும் அதிகாரிக்குத்தான் அந்தப் பொருள் உரியது என்று சொல்ல இயலாது. அவர் அந்தப் பொருளைப் பாதுகாக்கும் கடமையை மேற்கொண்டாலும் பொருள் பலருக்கும் உரியது. அதுபோலப் பாரத நாட்டு மக்கள் யாவருமே வேதத்துக்கு உரிமை உடையவர்கள்; அதாவது வேதம் கூறும் நெறிப்படி வாழும் கடப்பாடுடையவர்கள். வேதத்தைக் காப்பாற்றும் தொழிலை அந்தணர்கள் மேற்கொண்டிருந்தாலும் வேத நெறியில் வாழும் வாழ்க்கையை யாவருமே மேற்கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய வாழ்க்கை நெறியை வேதமும் அதன் வழிவந்த சாத்திரங்களும் வரையறை செய்கின்றன.

வேதம் அநாதியானால் அது என்றும் அழியாமல் இருக்க வேண்டும். வேதம் பாதுகாப்பவர் அழிந்தால் அது மறைந்து போகும். அதனால் இந்துசமயத்திலுள்ள பலரும் வேதியர்களைப் போற்றி வழிபட்டு அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை நல்கி, அவர்கள் கவலையின்றி வாழ வழி செய்தார்கள். இது பழைய நிலை. உலகில் பிறந்தவர்கள் எப்படியும் மறைந்து போகத்தான் வேண்டும். பிரளை காலத்தில் பஞ்ச பூதங்களே மறைகின்றன. அப்போது வேதத்தை ஒதுபவர்கள் எங்கே இருப்பார்கள்? அவர்களும் மறைந்து ஓழியத்தானே வேண்டும். அப்படியானால் அவர்களோடு வேதமும் மறைந்து ஓழிய வேண்டுமோ. இந்தக் கேள்விக்கு என்ன விடை சொல்வது?

வேதம் மக்களோடு மாத்திரம் சார்ந்திருந்தால் அவர்கள் மறையும் போது அதுவும் மறைந்துவிடும். அநாதி

யாக இருக்கும் பொருளோடு அது தொடர்புடையதாக இருந்தால் மறையாமல் நிற்கமுடியும்? மறையை வழங்கி யவன் இறையவன். அவனே எப்போதும் வேதத்தை ஒதிக்கொண்டிருக்கிறான் என்று சொல்வார்கள். பழந்தமிழ் நூலாகிய அகநானாற்றில்,

“யாழ்கெழு மனி மிடற்று அந்தணன்
தாவில் தாழ்நிழல் தவிர்ந்ததன்றால் உலகே”

என்று வருகிறது. சிவபெருமான் எப்போதும் வேதகானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். அதனால் அவனுடைய மிடறு ‘யாழ்கெழு மனிமிடறு’ ஆயிற்று. மற்றவர்கள் மறைந்தாலும் தான் மறையாமல் நிற்கும் சிவபெருமான் இடைவிடாது வேதத்தை ஒதி வருகிறான். ஆதியும் அந்த மும் இல்லா அந்தப் பெருமான் ஒதுதலால் மற்றவர்கள் ஒதாமல் ஒழிந்தாலும் வேதத்தின் ஒலி என்றும் நின்று திலவுகிறது, அநாதியாசிய சிவபெருமானைச் சார்ந்து நிற்ற வால் வேதமும் அநாதித்தன்மையைப் பெற்று விளங்குகிறது.

வேதத்தின் பெருமையை இவ்வாறு பெரியோர்கள் கூறுவார்கள். தேவாரம் முதலிய அருள் நூல்களில் இறைவன் வேதம் ஒதுவதாக உள்ள செய்தியை வெவ்வேறு இடங்களில் காணலாம். கொஞ்சந் தமிழைப் பாடிய ஞானசம்பந்தப் பெருமான், சிவபெருமான் வேதம் ஒதுவதைச் சொல்லும் இடங்கள் பற்பல. அவற்றில் இது ஒன்று.

“பண்ணிலாவும் மறை பாடவினை”

என்று தொடங்குகிறது பாட்டு. பல நுட்பமான பொருள்களைத் தன்னிடம் கொண்டமையினால் வேதத்துக்கு மறை என்ற பெயர் வந்தது. அதில் உள்ள மந்திரங்களுக்கு இன்ன சந்தஸ் என்ற வரையறை இருப்பதால் அது பண்ணிலாவும் மறையாயிற்று. வாயாரப் பாட வேண்டியிருத்

தவின் அது பாடலுமாயிற்று. சிவபெருமான் வேதத்தை அதற்குரிய சந்தத்துடன் பாடியருள்கிறுன்.

‘பண்ணிலாவும் மறை பாடவினான்’

இனிய கனி தரும் மரத்தைத் தானே நட்டு அதற்கு நீரும் உரமும் இட்டு வளர்ப்பதைப் போலே இறைவன் மறையைத் தானே தந்து அதை ஒதியும் வருகிறுன்.

வேதம் ஒதும் இறைவன் பெருமையை எண்ணிய சம் பந்தப் பெருமான் அவனுடைய பெருங் கருணையை எண்ணிப் பார்க்கிறூர். அநாதிப் பழம் பொருளாக இருக்கும் அவன், எல்லாம் ஒடுங்கிய காலத்தில் தனக்குள் எல்லா வற்றையும் ஒடுக்கிக் கொண்டு தனியே இருக்கிறுன். மீட்டும் உலகத்தைத் தோற்றுவிக்க எண்ணிய அவன் ஒவ்வொரு தத்துவமாக வெளியிடுகிறுன். சப்த பிரபஞ்சமும் அர்த்த பிரபஞ்சமும் தாமரை இதழ் விரிந்தாற் போல விரிகின்றன. அப்போது முதலில் தோற்றுவது நாதம். அதன் விரிவே வேதமாக அமைகிறது. வேதத்தின் வாயிலாகத் தன்னுடைய உண்மையைத் தோற்றுவிக்கும் அருவ நிலையிலிருந்து உருவ நிலையையடைகிறுன். அப்போது அவன் மாதிருக்கும் பாதியனாகத் தோற்றுகிறுன். உருவத்துடன் தோற்றிய அந்தப் பெருமானை அடிமுதல் முடிவரை பக்தர் கள் கண்டு களிக்கிறூர்கள். அருவமாக இருக்கும் இறைவன் உருவத்துடன் தோற்றுவதற்குக் காரணம் அன்பர்கள் திரிகரணங்களாலும் தன்னை வழிபடவேண்டும் என்பதே. ஏரசராகை அவயவங்களையடைய மக்களுக்குத் தானும் அவற்றை உடையவனாகத் தோற்றி, அவர்களால் வழிபடும் மூர்த்தியாக நிற்கிறுன். பெரியவர்கள் அவனுடைய திருவுருவத்தைக் கண்டு, சிவன் திருவடிஷைச் சரண்புகுந்து தொழுது எத்துகிறூர்கள். கண்ணிலை கண்ட அந்த ஷட் வத்தைத் தம் மனத்துள் வைத்துத் தியானித்துப் பூசிக் கிறூர்கள். கண்ணிலே தோற்றும் வடிவம் மறைந்துபோன லும் அவர்கள் சிந்தைகளில் நிற்தும் வடிவம் மங்காமல் மறையாமல் நிலவுகிறது.

இதை அழகாகச் சொல்கிறோர் சம்பந்தர்.

“பண்ணிலாவும் மறை, பாடவினேன், இறை
சேரும் வளை அங்கைப்
பெண்நிலாவ உடையான், பெரி
யார்கழல் என்றும் தொழுது ஏத்த
உள்நிலாவு அவர் சிந்தையுள்
நீங்கா ஒருவன்.”

இத்தகைய பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் இடம் இன்னதென்று சொல்ல வருகிறோர். திருப்புகலூர் என்ற தலத்தில் பாடிய பாட்டு இது. சோழ நாட்டில் நன்னிலம் என்ற ஊருக்கு அருகில் உள்ள ஊர் அது. இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் அந்தத் தலத்தில் அவனை வழிபட்டு இன்புறும் அடியார்கள் பஸர் வாழ்கிறார்கள். உலக வாழ்க்கையில் அவர்கள் ஈடுபட்டு நல்ல குடிகளாகத் தத்தமக்குரிய தொழில்களில் சிறந்து விளங்குகிறார்கள். இறைவனுடைய அடியார்கள் உலகத்தில் எந்தக் கடமையும் செய்யாமல் சும்மா இருப்பார்கள் என்று சிலர் எண்ணுவதுண்டு. அது தவறு. உண்மையான பக்தர்கள் உலகில் அறநெறி பிறழாமல் நல்லவழியில் பொருள் ஈட்டி மனைவி மக்களுடன் வாழ்வார்கள். எந்த நிலையிலும் இறைவனை மறவாமல் அவனருளே எல்லாவற்றுக்கும் மூல காரணம் என்பதை அழுத்தமாக எண்ணி வாழ்வார்கள். சிறந்த குடிக்குரிய பாங்கில் என்ன என்ன தொழில்கள் அமையுமோ, அவற்றில் ஈடுபட்டு வளம் பெற்று வாழ்வார்கள். இறைவன் திருவருளை நினைந்து முயற்சிகளைச் செய்து அவற்றின் பயனாக வளவாழ்வைப் பெற்று உலகம் புகழும்படி நிலவுவார்கள். புகலூரில் உள்ள அடியார்கள் இத்தகைய இயல்போடு வாழ்கிறார்களாம்.

மன் நிலாவும் அடி யார்குடி மைத்தொழில் மல்கும் புகலூரே.

இறைவனை வழிபட்டுத் தொண்டு செய்பவர்கள் இந்த உலக வாழ்க்கையில் வாழ்வாங்கு வாழும் திறம் உடைய

வர்கள் ஆவார்கள். அவர்களுக்கு இம்மையிலும் இன்பம் உண்டு; மறுமையிலும் நிலையற்ற பேரின் பம் உண்டு. இறைவனுடைய இயல்பைச் சொல்லிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அவன் வாழும் திருத்தலத்தில் உள்ள அன்பர்களின் தன்மையையும் சொல்லிப் பாட்டை நினைவுறுத்துகிறார்.

பண்நிலாவும் மறை பாடலி னன் இறை
சேரும் வளைஅங் கைப்
பெண்நிலாவ உடை யான் பெரி யார்கழல்
என்றும் தொழுதுஏத்த
உண்நிலாவி அவர் சிந்தையுள் நீங்கா
ஒருவன் இடம்என்பர்
மண்நிலாவும் அடி யார்குடி மைத்தொழில்
மல்கும் புகலூரே.

(இசை தாங்கிய வேதத்தைப் பாடும் செயலையடையவன், கணுவால் சேர்ந்த வளைகளை உடைய (அழகிய கையைப்பெற்ற பெண்மணியாகிய உமாதேவியார் தன் திருமேனியிலே ஒரு பக்கத்தில் தாங்கும்படி உடையவன், அறிவு அன்பு ஒழுக்கத்தில் சிறந்த பெரியவர்கள் தன் திருவடியை இடையீடில்லாமல் என்று கையால் தொழுதுவாயினால் துதிக்க, அவருக்குள்ளே எழுந்தருளி அவர்களுடைய உள்ளத்தினின்றும் நீங்காமல் இருக்கும் ஒப்பற்ற இறைவனுக்குரிய இடமென்று ஆன்றேர்கள் கூறுவர். உலகில் நிலவிய அடியார்கள் தம்முடைய குடிச்சிறப்புக்கு ஏற்ற தொழில்களைச் செய்து வளம் பெற்று நிறையும் திருப்புகலூர் என்னும் திருத்தலத்தை புகலூர் இடம் என்பர் என்று முடிவு செய்க.

பண்-இராகம்; இறை-முன்கை; குடிமைத்தொழில்—நல்ல குடிகளாகும் தன்மைக்கு ஏற்ற தொழில்களில்; மல்கும்—வளம் பெற்று நிறையும்.)

இது முதல் திருமுறையில் திருப்புகலூர்த் திருப்பதிகத்தில் வரும் மூன்றாவது பாட்டு.

நாராயண எனும் திருநாமம்

— ஸ்ரீ சத்திய சாயி பாபாஜி —

மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே பத்திரிகாஸ்ரமம் என்று பெயர் பெற்ற ஸ்தலத்தில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒரு சில நாட்கள் தங்கியிருக்கும் வாய்ப்புப் பெற்ற நீங்கள் அனைவரும் பாக்கியசாலிகளே. பல பெரும் ரிஷிகள் தவம் செய்து மனித வாழ்க்கையின் இறுதி முடிவான விடுதலை யைப் பெற்ற இடம் இது பனி படர்ந்த மலைச்சிகரங்கள் அவைகளின் மேற்படிந்த பனியின் வெண்மையைப் போல மனிதரெல்லோரும் மிகத்தூய்மையுடனும் எவ்வித குற்றமுமில்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்று போதிக்கின்றன. இந்தப் பள்ளத்தாக்கில் நிலவுகின்ற அதிசயமான அமைதி மனத்திற்கு இதந்தருவதாகவும் அறிவைக் கூட்டத்தக்கதாகவும் இருக்கின்றது. இதனால் உள்ளத்தின் படபடப்பு அடங்குகின்றது. நா அசைவதி ஸ்லை. காதும் ஓய்வு பெறுகின்றது. அதனாற்றுன் அந்தக் காலந்தொட்டு இந்தக் காலம் வரை உள்ள சாதகர்கள் இந்த மாதிரித் தனித்த இடங்களுக்கு வந்து தவம் செய்கிறார்கள். ஆனால் உள்ளத்திற்குள் புயல் வீசிப் போராட்டம் நடக்கும்போது அமைதியை நாடுவதில் பயனில்லை. மனம் எங்கே நிலைக்கிறதோ அங்கே தான் இருக்க முடியுமே தவிர உடல் இருக்குமிடத்தில் அல்ல.

முன்னெரு காலத்தில் சங்கராச்சாரியரவர்கள் நிலைத்த ஆன்மீக வாழ்விற்கு மூலாதாரமாக இந்த இடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்துவிட்டுப் போன நேத்திர விநகத் தை இன்று நான் வெளியே எடுத்தேன். அபிடே மூழ்ச்சி

பூஜையும் நடத்தி முடித்த பின், அது முன்னிருந்த இடத் திலேயே செலுத்தினேன். அங்கிருந்த வாரே இனிமேலும் இங்கே வரக்கூடிய யாத்திரீகர்களின் மேல் இன்னும் அதிக மாகக் கருணையைப் பொழிந்து கொண்டிருக்கும். சங்கராச் சாரியாரவர்கள் தன்னுடைய யோக சக்தியின் வளிமையால் முன்னரே இந்த இடத்தைத் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டுதான் இங்கே வந்திருக்க வேண்டும். அவர் முதன் முதலில் இங்கே வந்திருந்தபோது கைலாசத்தில் இருந்து கொண்டு வந்திருந்த ஐந்து லிங்கங்களில் ஒன்றுதான் நேத் திர லிங்கம். மற்ற நான்கையும் சாஸ்திர நெறிகள் சற் றும் பிறழாது சிருங்கேரி, துவாரகாபுரி, சிதம்பரம் ஆகிய இடங்களில் பிரதிஷ்டை செய்துவிட்டார். இந்த ஆலயத் தின் இருமருங்கிலும் நர பர்வதமும் நாராயண பர்வதமும் விதானத்தில் நீலகண்டேஸ்வர பர்வதமும் ஒளியுடன் கூட்டி விளங்க இந்த நாராயண சன்னிதானம் கைலாயத் திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட லிங்கம் மூலஸ்தானத்தில் ஆத்மீக வாழ்வின் மூலமாக விளங்குகின்றது. விஷ்ணுவின் திருப்பாதங்களிலிருந்து உற்பத்தியாகிய கங்கை சிவபெருமானின் திருமுடியைச் சேர்ந்து புனிதமாகியது. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் கடவுளின் பல்வேறு தோற்றங்களுக்கும் வேறுபாடு இல்லை என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே புனையப்பட்டுள்ளது.

ஆண்டவனது நிலைகளுக்குள் உயர்ந்தது எது? தாழ்ந்தது எது? என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை. மனித வர்க்கத்திலும் உயர்வு தாழ்வு என்பதுமில்லை. எல்லையற்ற சக்திகளைக் கொண்ட புருஷரின் முகத்திலிருந்து பிராமண னும் கைகளிலிருந்து ஸத்திரியனும் தொடைகளிலிருந்து வைசியனும் கால்களிலிருந்து சூத்திரனும் தோன்றியதாக புருஷ ஸாக்தம் கூறுகின்றன. இதிலிருக்கும் உருவகப் பொருளுக்கும் மேம்பட்ட ஒரு கருத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். பேரின்பம் அறிவு கருணை இவை சீராக அமையப் பெற்ற ஆண்டவனுடைய எந்த உறுப்பும் ஒரே சீராக

இன்பம் பெருமை கருணை இறைச்சிரப் பொழிய வல்லது. ஒரு சர்க்கரைப் பொம்மையின் உடல் தலை போன்ற எந்த இடமும் இனிப்பாகவே இருக்கும். அன்பு இல்லாத பொழுதுதான் தொல்லைகளும் சச்சரவுகளும் தோன்றுகின்றன.

அன்பு உங்களை ஆட்கொள்ளும் பொழுது இந்த வேறு பாடுகள் மறைந்து போகும். அவை முட்டாள்த்தனமாக வும் பொருளற்றதாகவும் தோன்றும். அன்பு இல்லாத போது தற்பெருமை மேலோங்குகிறது. நீ உயர்ந்தவன் மற்றவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணம் தலை தூக்குகிறது. இத்தகைய வெறுப்புகளையும் தேவையற்ற கோப தாபங்களையும் தலைகாட்ட விடாதீர்கள். பிரேம சொரூப மாகிய பத்திரி நாராயணனின் சன்னிதியில் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். ஆதவின் நீங்களும் அன்புமயமாக இருக்க வேண்டும். இங்குள்ளோரில் பெரும் பகுதியினர் தங்களது வாழ் நாளின் நன்வை நினைவாக்குவதற்காக யாத்திரை மேற்கொண்டு இங்கே வந்திருக்கிறீர்கள். சிரமம் மிகுந்த இந்த யாத்திரைக்காக நீங்கள் எல்லாவுதியாகம் செய்து பணம் சேர்த்திருக்கிறீர்கள் என்று நான் அறிவேன். இதற்காக எத்தனை நாட்களாகத் திட்டமிட்டார்களென்பதும் எனக்குத் தெரியும். எந்த அளவு மகிழ்ச்சியுடன் இந்த யாத்திரை யைத் தொடங்கினீர்கள் என்பதையும் எந்த அளவு தைரி யத்துடன் இங்கு வந்து சேர்ந்தீர்கள் என்பதையும் எனக்குத் தெரியும். உங்களுடைய சொந்தக்கிராமம் அஸ்ஸாம், கேரளா, ராஜஸ்தான் அல்லது காஷ்மீரம் போன்ற எங்கிருந்தாலும் சரி அவைகளிலிருந்து தொடங்கிய நீண்ட பயணத்தின் காரணமாகிய நீங்கள் பசி பிணி வறுமை பல அபாயங்கள் இவற்றை எல்லாம் தைரியமாகத் தாண்டி வந்திருக்கிறீர்கள்.

நீங்கள் திரும்பிச் செல்லும்போது எடுத்துப் பேசக்கூடியதை இம்மலைப் பிரதேசத்தில் உள்ள அமைதி, அலக

னந்தா தரும் இனியசுகம், பூமிக்குளிருந்து கொப்பளித்துக் கொண்டிருக்கும் நீருற்றுக்களின் இனிமை, சான்றேர்களையும் மகாஞ்களையும் இங்கே கொண்டு வந்து சேர்த்த புனித தியாக உணர்ச்சி திரும்பிச் சென்ற பின்னும் இன்னும் சிறந்த சாதகர்கள் ஆகுங்கள். அந்தப் புனிதப் பணியை வாழ்க்கையின் இறுதி நோக்கத்தை அடையும் வரை தீவிரமாக அவ்வுணர்வை மேற்கொள்ளுங்கள். புனித கங்கையின் நீர் உற்பத்தியான இடத்திலிருந்து கடலை நோக்கி எவ்வாறு பாய்ந்தோடுகிறதோ அதே போல உயிரும்தான் தோன்றிய பிரமத்தை நோக்கிப் பயணம் செய்ய வேண்டும். கங்கை இடையே தோன்றும் தடைகளை எல்லாம் அகற்றிவிடுகின்றது. அலகனந்தா தாவி உருண்டு மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்துக் கொண்டே ஒடுவது போல நீங்களும் மகிழ்ச்சியுடன் இறுதி நோக்கத்தின் திசை நோக்கி முன் நேற வேண்டும்.

இந்த இடத்தில் குடியிருப்போராகிய வியாபாரிகள், வடைக்காரர்கள், பூசைசெய்வோர் போன்றவர்களை இங்கு வருகின்ற யாத்திரிகர்களிடமிருந்து பத்திரி நாராயணனின் மேலுள்ள பக்தி எத்தகையது என்று உணருமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். இத்தகைய யாத்திரிகர்களில் வயது சென்றேர் ஏழைகள் ஆற்றமாட்டாதவர்கள் பலருண்டு. சற்றே சிந்தித்துப் பாருங்கள். கொடிய மலைப்பாதைகளையும் கடந்து இவர்கள் இங்கே வருமாறு செய்வது எது? அவர்களது உள்ளத்தில் ஊறிய நம்பிக்கை. இந்த இடத்தை நோக்கி அவர்கள் எடுத்து வைத்த முதலடியிலிருந்து கோயிலின் நுளை வாயில்வரை வைக்கப்படும் கடைசி அடிவரை கண்களில் புத்தொளி வீசுமாறு செய்து கொண்டே இருக்கின்றது. அதே நம்பிக்கையை உங்களது உள்ளத்திலும் உள்ளறங்கள். உங்களது வாழ்க்கை சென்மேலும் சிறப்படையும். நாராயணனின் திருநாமத்தை உச்சரித்து அதன் இன்பத்தை உணருங்கள். உங்களுடைய ஓவ்வொரு செய்விலும் ஒரு புதுப்பொருள் முகிழ்ப்பதை உணர்வீர்கள்,

அதன்பின் இந்தக் கோயில், வாழ்க்கைக்கு ஒரு வழிவகுக் கும் இடமல்ல, ஆண்டவனது வீடு என்பதை உங்களால் உணரமுடியும். வாழ்வதற்காக ஒரு வழியை யாரும் எத் தனியோ ஆயிரம் வழிகளிலிருந்து தேர்ந்து கொள்ளலாம். பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகக் கோடிக்கணக்கான வர்களால் புனிதமாகக் கருதப்படுவதும் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே கோடிக்கணக்கானவர்கள் எழுந்து பக்தி யுடன் வணங்கும் பெருமை கொண்டதுமான இந்த இடத் திலிருப்பதானது, பெறற்கரிய பேறும், அரிய வாய்ப்புமா கும். இந்த வாய்ப்பை நன்றாகப் பயன் படுத்திக் கொள் னங்கள்.

மேலும் ஒரு விஷயத்தை உங்களுக்குச் சொல்லிவிட வேண்டும். இங்கே வரும் யாத்திரீகர்கள் அனைவரும் கடும் சோதனைகள், தொல்லைகள், கடுந்துயரங்கள் இவற்றிலெல்ல லாம் தேற வேண்டும். ஆதலின் நீங்கள் அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும். அவர்களை அன்பாக நடத்துங்கள். கடுஞ்சொற்களைப் பேசி அவர்களுக்குத் துன்பத்தை மேலும் அதிகமாக்க வேண்டாம். வாரக்கணக்காக கால்கள் கொப்பிளிக்கப் பசிவாட்ட அவர்கள் இந்தச் சொர்க்கத்தை வந்தடைகின்றனர். அவர்களை அன்பாக நடத்துங்கள். அவர்களது அறியாமையைப் பயன் படுத்தி பெரும் பயன்பெற எத்தனிக்க வேண்டாம். வியாபாரத்திற்கும் தர்மமுன்று. அந்த எல்லையைத் தாண்ட வேண்டாம். அங்ஙனமாயின் பத்திரி நாராயணன் உங்களை ஆசீர்வதிப்பார். என்றால் நீங்கள் வேறுவிதமாக நடந்து கொண்டால், உங்களைக் கை விட்டு விடுவார் என்பது பொருளால். அதற்குக் கொஞ்சம் காலம் கூடுதலாக ஆகும். அவ்வளவுதான் ஏனெனில் ஒவ்வொரு உயிரும் என்றாவது ஒருநாள் நன்னெறியைப் பற்றிச் சென்று ஆண்டவனுடன் ஐக்கியமாகியே தீர வேண்டும்.

★ கச்சியப்பர் கண்ட காட்சி - 9 ★

ஏழாலை, சிற்றம்பலம் முருகவேள்

காட்சி அங்கம் 2

யிகவும் பவித்திரமானதும், இறைவன் நல்லருள் போன்றதும் ஆகிய இம்மானஸ் தடாகத்தின் ஒரத்திலே இருந்து கொண்டு, தக்கன் காற்றெறன்றும், மழையென்றும், வெயில் என்றும் பாராதவனும், பாசத்தை அறுக்கின்றவர்கள் போலத் தவம் செய்தான். முதலில், யோக நெறியில் நின்று, தன் இதயக் கமலத்தில் வீற்றிருந்து அருள்கின்ற மூர்த்திக்கு, அமிர்த தாணரகளாலும், அட்டசிலங்களாலும் உட்பூசனை செய்து தன்னுள்ளத்தை ஒருவாறு தூய்மை செய்து கொண்டான். செய்து கொண்டு, தலைமையான தவமாக, சொல்லுதற்கரிய அப்பெரும் பெயரை ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் உச்சரித்துக் கொண்டிருந்த அப்பொழுதுதான் அவனுக்கு அப்பெரும்பெயர்ப் பொருளாகிய சிவதரிசனப்பேறு கிடைத்தது.

மூரிவெள்ளீற்றின் மேல், வெள்ளிமலை மேல் பொறுதுன்றென்று வருவதுபோல், பரமேஸ்வரன் வந்த அக்காட்சியினையே பயனுக்க கருதத் தெரியாத தக்கன் எம்முத்தி யினைப் பெற்று தன் மகன் உய்யவேண்டுமென்று பிரமா கருதினாலே, அம்முத்தியினைக் கூட இரந்து பெற்றுக்கொள்ள வில்லை. கேவலம், அரசியல் ஆற்றலையும், பெருவளையும் சந்தானப் பேந்றையும் பொருள்களைக் கருதி, அவற்றையே கருதினான். பூமியிலும், கந்தர்வ உலகத்திலும் பிரம விட்டுணு உலகங்களிலும் தன் ஆணை செல வேண்

டினைன். எல்லா உயிர்களும் தன்னை வணங்குதலே வேண்டினைன்; பரமேஸ்வரனைத் தவிர வேறொரு தெய்வத்தையும் வணங்காப் பெற்றியை வேண்டினைன்; நிறைந்த சந்தான பாக்கியத்தினை வேண்டினைன்; பராபரை தன் மகளாக, பரமபதி தன் மருமகனுக் வேண்டினைன். இவையைனத்தையும் பரவேஸ்வரனும், “நன்னெறி நின்றியென்னின் நிலைக்கும் இச்சிரெல்லாம்” என்று சொல்லி வழங்கினைன், விதிவழியே செல்லும் மதியினையுடைய தக்கனுக்கு.

“என் மகன் தவம் செய்து உய்ந்தவாறு நன்று” என்று சொல்லி இரங்கி, ஏங்கிச் சிரித்த பிரமாவாகிய தகப்பனையே ஏவல்கொண்டு, ஒரு அற்புதமான நகரையும் அதனுள் ஒரு மாளிகையினையும் சிருஷ்டித்துக் கொண்டு, அதனுள் வானவரும் தானவரும், நாள்களும் கோள்களும் வணங்கித் துதிக்க, அது உல்லாசமாக வீற்றிருந்தான், சிறுவிதி என்னும் தக்கன்.

வேதவல்லி என்னும் நல்லாளோடு பொருந்தி, தக்கன் ஆயிரம் புதல்வர்களைப் பெற்றுன். பெற்று, சிவபெருமானிடம் படைப்புத் தொழில் பதவியைப் பெற்று வாருங்கள் என்று அவர்களை மானஸ தடாகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான். புதல்வர்களும், அவ்வருமையான மானஸ தடாகத்தின் அருகிலே, தந்தை சொல்லைச் சிரமேற்கொண்டு, தவம் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

நிலைமையினை அறிந்த நாரத மகாமுனிவர் வந்து அம்மானஸ தடாகக் கரையின் மோனமான சூழ்நிலையில், பின் வருமாறு தக்கன் புதல்வர்களுக்கு உபதேசம் அருளினார்.

“நீவிர் படைப்புத் தொழில் நடாத்தும் பதவியினை அவாவுகின்றீர்கள். பதவி எத்துணை உயர்ந்ததாக இருப்பினும், அடிப்படை முடிச்சினை அவிழக்கவோ, நெகிழிக்க

வோ மாட்டாது. உயர்ந்த பதவியினை விரும்பிப் பெற்றுக் கொள்ளுதல், இரும்பு விலங்குக்குப் பதிலாக பொன் விலங்கைப் போட்டுக் கொள்ளுதல் போலாகும். நீங்கள், நீங்கள் என்ன, எவருமே விரும்பிப் பெற்றுக்கொள்ளத் தனுவது, விடுதலை நிலையாகிய முத்திநிலையோகும். இந்நிலையில்பு சொல்லுந்தரமன்று. ஒருவாறு இந்நிலை கைவந்த வர்களின் இயல்புகளில் வைத்து உணர்ந்து கொள்ளலாம். அவற்றைச் சொல்கிறேன், கேட்பீராக!

இவர்கள், சிவனடியார்கள் கூட்டமின்றிச் சுற்றம் இல்லாதவர்கள்; அழகெழுதலாகா அவனடி மலர்களேயலால் பற்றிலர்; குற்றமகன்ற கொள்கையர்; தம்மை அடைபவர்களின் அழுகல்களை எல்லாம் கரைத்துக் கரைத்துக் கழுவி, அருள் மழையினைப் பொழுந்துவிட்டுச் செல்லும் பண்பினர்; ஈஸ்வரனைக் குறுகி எப்பொழுதும் வாழ்பவர்; அளவிடதற்காய் பெருமையினையுடையவர்கள்.”

கேள்விப் பயன் பெற்ற தக்கன் புதல்வர்கள் உய்ந்தார்கள்.

தக்கன் சினந்து, மேலும் ஆயிரம் புதல்வர்களைப் பெற்று, சிருட்டித்தொழில் வள்மையினைப் பெற்றுவருமாறு பணித்து ஏவினான். மீண்டும் நாரத முனிவர் வந்து, அவர்களையும் நன்னெறிப்படுத்தினர்.

தக்கன் நாரதனைச் சினந்து சுபித்து. ஆண்பிள்ளைகளைப் பெற்றது இனிப் போதும் என்று கருதி, பெண்பிள்ளைகள் பலரைப் பெற்று, அவர்களை தன் மன் முதலிய முனிவர் களுக்கு மணமுடித்து வைத்தான். இன்னும் நட்சத்திரக் கூடங்களில், இருபத்தேழு கன்னியரைப் பெற்று சந்திரனுக்கு நல்கினான்.

பிரயாணக் கட்டுரை - 9

காஷ்மீர்க் காட்சிகள்

மு. சிவராசா

அடுத்தநாள் 25-9-66 காலை பஹல்காம் போவதற்கு பஸ்ஸில் முன்னதாகவே இடம் ஒதுக்கியிருந்தோம். உல்லாசப் பிரயாணிகள் பஸ் தினமும் உண்டு. முன் கூட்டியே பணம் கட்டாவிடில் இடம் கிடைப்பது அரிது. ஸ்ரீ நகரிலிருந்து பஹல்காம் 60 மைல் தூரம். வழியில் முக்கியமான பல இடங்களில் நின்று நின்று பஸ் போகிறது. காலை 8-30 யணிக்குப் புறப்பட்ட பஸ் 9-15 மணியளவில் அவந்தி ஸ்வாமி கோவிலின் சமீபத்தில் நின்றது. இது ஒரு புராதன விள்ளை ஆலயம். ஒரு காலத்தில் சிறந்த சிற்ப வேலைப்பாடுகளுடன் அமைந்திருந்தது போலும். இப்போது பெரும்பகுதி இடிந்து. புதை பொருள் ஆராய்ச்சிப் பகுதியினரின் கண்காணிப்பில் காட்சிப் பொருளாய்க்கிடக்கிறது.

இங்கிருந்து அனந்த்நாக் என்ற இடத்துக்குப் போனேம். இங்கே சிறியதொரு ராதாகிருஷ்ணர் கோவிலும் தெள்ளிய நீரோடையொன்றும் உண்டு. கோவிலில் சிவவிங்கம் ஒன்றையும் பிரதி ஷ்டை செய்திருக்கிறார்கள். இதைப் பார்த்தபின் பதினெட்டு மணியளவில் கோகர்நாக் என்ற பூங்காவை அடைந்தோம். சிரித்துக் குலுங்கும் மலர்ச் செடிகள். நீரோடை ஒன்று பல கிளைகளாகப் பிரிந்து பூங்காவின் மூன்று பக்கங்களிலும் வளைய வருகிறது. அரசினர் பாதுகாப்பிலுள்ள அப்பூங்கா அழகாக அமைந்திருப்ப

தில் வியப்பில்லையே! சல சலவென்ற சப்தத்துடன் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நீர் பூங்காவில் நடனமாடும் மலர்ச்செடி களுக்கு மதகளாம் வாசிப்பது போலிருக்கிறது. இங்கு எம் முடன் வந்த பிரயாணிகள் பலர் தம் பகலுணவை முடித் துக் கொண்டனர். அருகில் தகுந்த தேனீர்க் கடைகள் தானும் இல்லை. எமது உணவு அப்பிள் பழமாக அமைந்தது.

பஸ் ஏறி அச்சாபாவில் உள்ள மொகல் பூங்காவுக்கு வந்தோம். நீர்த்தேக்கங்கள் பல கட்டிப் பலவகை மீன் களை வளர்க்கிறார்கள். பூங்கா வாயிலிருந்து நேராக ஒண்றன்பின் ஒன்றாக அமைந்துள்ள நீர்த்தேக்கங்களுள் நீர் பீச்சும் குழாய்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். இவை யாவற்றிலுமிருந்து தண்ணீர் மேல் நோக்கி எழுந்து பல கம்பிகளாய்ப்பிரிந்து விழுவது ஒரு கனவு லகக் காட்சி. இதன் பிறகு ‘மட்டான்ட்’ என்ற இடத்தில் பஸ் நின்றது. இங்கு ‘குருத்துவார மட்டம்’ என ஒரு மட்டம். தெருவுக்கும் மடத்துக்கும் இடையில் ஒரு கேணி. அதன் நடுவே சிறியதொரு கோவில். ஏனைய இடங்களைப் போலவே இங்கும் தண்ணீர் பளிங்காய்ப் படுத்திருக்கிறது. காலையிலிருந்து ஆகாரம் சரி யில்லை. குளிரும் பிரயாணமும் பசியைத் தூண்டிவிட்டன: வழியில் தகுந்த கடைகளுமில்லை. இரண்டொரு தரம் தேனீர் குடித்துச் சமாளித்து வந்தோம். இதற்குமேல் நண்பர் காத்தாழுத்துவால் தாங்க முடியவில்லை. பனங்காய்ப் பணிகாரம் போன்றிருந்த ஏதோ பணிகாரத்தை வாங்கி வந்தார். என்னை பிழிந்து கொண்டிருந்த அப்பொருளை எங்கள் வயிறு விரும்பியது, ஆயின் மனம் தடுத்தது. வாங்கி வந்தவர் மட்டும் உண்டார். பிற்பகல் 2-30 க்குமேல் பஸ் பஹல்காம் வந்து சேர்ந்தது.

பஹல்காம் பெரிய நகரமல்ல. ஒரு பெரிய தெரு. இரண்டு மூன்று கிலை வீதிகள். அருகே சல சலப்போடு பாயும் ‘விட்டர்’ நதி. அதைக் கடக்க ஆங்காங்கு அமைந்த

முன்று பாலங்கள். வீதி இருபுறமும் கடைகள். அவற்றுள் அநேகம் புகைப்படக் கடைகள். வீதி முனையில் ஒரு கோவில். அதில் ஸ்ரீ கௌரிசங்கர் குடிகொண்டிருக்கிறார். சிறிது தூரத்தில் விளையாட்டுச் சங்கம், நெரு பூங்கா. தெருவின் மறுகோடியில் பஸ் தரிப்பிடம். அங்கு பக்கத்தே சிறிய ஆஸ்பத்திரி. இவ்வளவுதான் தகரம். நாலு புறமும் வானளாவிய மலைகள். சிலவற்றின் உச்சியில் பனி படர்ந்திருந்தது. வெயிலில் அவை உருகிய வெள்ளியாய்ப் பிரகாசித்தன.

பஹல்காம் நகரத்துக்கு வடக்கே 35 மைல் தொலைவில் அமர்நாத் என்ற புண்ணிய கோத்திரம் உண்டு. தூரம் 35 மைலேயானாலும் அங்கு போவதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு மேல் பிடிக்கும். நடந்து போகக் கூடியவர்கள் அவரூர் மக்களே. மற்றையோர் குதிரையேறித்தான் செல்வர் ஆவணி மாதம் பூரணைத் தினம் தான் பக்தர்கள் அங்கு ஆயிரக் கணக்கில் குழுமுவர். முந்திய அமாவாசைத் தினத்திலிருந்து அமர்நாத் மலைக்குதையில் பனிலிங்கம் ஒன்று உருவாக்க தொடங்கும். அங்கு சேரும் நீர் பனி யாய் உறைய அதன்மேல் விழும்நீர் உறைந்து ஓட்டிக் கொள்ளும். கணந்தோறும் சிறிது சிறிதாய் இப்படி வளர்ந்து, ஆவணிப் பூரணை நாளில் பிரமாண்டமான சிவலிங்க உருகாட்சி தரும். பூரணக்கு மறுநாளிலிருந்து பனிலிங்கம் சிறிது சிறிதாக உருகி அடுத்த அமாவாசையின் போது ஒன்றுமற்றுவிடும். எவ்வளவோ காலமாக வருடத்தில் ஒவ்வொரு முறையே இறைவன் காட்டும் இக்காட்சியைக் காணப் பக்தர்கள் திரண்டு போவது இயல்புதானே. இச் சிவலிங்கத்தின் புகைப்படங்கள் பலவேறு அளவுகளில் பஹல்காம் கடைகளில் நிரம்ப இருக்கின்றன.

பஹல்காமில் பிற்பகல் 3-30க்கு மேல் சூரியனைக்காண முடியவில்லை. மலையின் பின்னால் ஒளிந்து கொள்ள கிறுன். கடல் மட்டத்திலிருந்து 7200 அடி உயரமான இவ-

விடத்தில் வருடத்தில் ஆறு மாதத்துக்குமேல் ஐன் சஞ்சார மிராது. இங்கு வாழும் மக்களும் ஸ்ரீநகர் போன்ற நகரங்களை நோக்கிக் கீழே குடியேறிவிடுவர். அப்போது பணி, பணி. எங்கும் உறைபணி. ஆறும் மலையும், வீடும் தெரு வும் எல்லாம் பணியால் மூடுண்டு கிடக்குமாம்.

பஹல்காமிலிருந்து மாலை 5-30 மணிக்குப் புறப்பட்ட பஸ் இரவு 8மணிக்கு ஸ்ரீ நகரையடைந்தது. அன்று னாயிற் றுக்கிழமை. சிற்றுண்டிக் கடைகள் உட்பட யாவும் பூட்டப்பட்டிருந்தன. பஹல்காமில் உண்ட சோறே எமக்கெல் லாம் இரவு உணவாகவும் ஆயிற்று இரவு கழிந்தது. நண்பர் காத்தாமுத்துவுக்கு என்னெய்ப் பணிகாரம் தொந்தரவு தந்தது—ஆம் வயிற்றேட்டம்.

காலையில் துறைராசாவும் நானும் மட்டும் ஸ்ரீநகர்க் கடைத் தெருக்களுக்குச் சென்றோம். காஷ்மீர் மக்களின் கைத்திறனை அங்கு கண்டோம். கப்பளங்கள், வெள்ளிச் சாமான்கள் மரப்பொருட்கள், குஞ்சம் தொங்கும் சால்வைகள், போர்வைகளில் அழகு மினிந்தது. அவர்களின் கற் பனைத் திறன் தெரிந்தது. காஷ்மீர் சால்வைகள் உலகப் புகழ் பெற்றவை. மாலையில் ஷாவிமார் தோட்டத்துக்குப் போனோம். அகுகே இருக்கிறது அப் பிள் தோட்டம். “Kashmir Province Agricultural Experimental Farm - Regional Fisi Research Station” அது. அப்பிள் பெரும் மரமல்ல. நிரை நிரையாக நின்று, இலைகளைப் போல் பன்மடங்கு காய்களோடு குலுங்கும் அவற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம். பின்னர் நிஷாபாக் பூங்கா சென்றோம். அழகு, அழகு; கொள்ளை அழகு என்று சொல்லலாம் போவிருந்தது. தோட்டத்தின் வாயிலிலிருந்து ‘டால்’ ஏரியைப் பார்க்கலாம். மாலை வெயில் படிந்து தண்ணீரைப் பொன்னீராகக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

மறுநாள் 27-9-66 காலை ஸ்ரீநகரைவிட்டுப் புறப்பட்டோம். ஸ்ரீநகருக்குத் தனியழகு தரும் வானேங்கிய சேனூர்

மரங்கள்—இவற்றை அழிக்கக் கூடாதென்பது அரசாங்க உத்தரவு—எங்களை வழியனுப்புவன் போன்று இளங் காற் றில் அசைந்து கொண்டிருந்தன. ஸ்ரீநகரில் நாம் பார்த் தவை சில. பார்க்கத் தவறியவை பல. குறைந்த பட்சம் ஒரு வாரமாவது இங்கு தங்கினால் மட்டுமே ஓரளவு யாவற் றையும் பார்க்கலாம். நாலே நாளில் நாங்கள் திரும்பி விட்டோம். பஸ் ஏறி முன் போலவே பயணம் செய்து அடுத்த நாட் காலை 11 மணிக்கு பட்டாண்கோட் புகை யிரத நிலையத்தை அடைந்தோம். அங்கு ‘ஹவல்தார்’ பாலகிருஷ்ணன் என்ற போர்வீரர் ஒருவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. பகல் முழுவதும், நேரம் போவது தெரியாமல் அவர் கூறிய நிகழ்ச்சிகளையும், போர்ப்பயிற்சி முறைகளையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம்.

இரவு 9-45க்குப் புகையிரதம் பறப்பட்டது. டில்லி, நாக்பூர் வழியாக 30-9-66 இரவு பிலாய் வந்து எமது விடுதிகளை அடைந்தோம்.

மனிதனுக்குத் தன்னைப்பற்றிய எண்ணமில்
லாதிருக்கும் பொழுது அவன் மூலம்
அரும் பெரும் செயல்கள் நிகழ்
கின்றன. அப்பொழுது அவன்
ஆதிக்கம் மிகப் படைத்
தவனும் ஆகிறன.

உள்ளத்தில் எழுகின்ற ஆசையானது தாய் தாகவும் ஆழ்ந்ததாகவும் இருக்குமா னால் அது நிச்சயமாகவே நிறை வேறப் பெறுகிறது. இது சான் ஸ்ரோர் அனைவருடைய அனுபவமாகும்.

த விக்கின் றேனே !

(மரு. பரமகுரு)

இறைவா, நின் சந்நிதிக்கு வந்தேன் ஆங்கே
ஏறெடுத்துன் பேரழகை தரிசிக்க வில்லை
இருகாத தூரம்வந் திருந்து கொண்டே
“எவ்வடிவம் நீ?” என்றே ஏங்கு கிண்றேன்!

திருமுறைகள் விண்மோதி முழங்கிற ரூங்கே
செவிசாய்த்துன் திருப்புகழைக் கேட்க வில்லை
தெருச்சந்தைக் கூச்சலில்நின் பெருமை கேட்கத்
தேடியலைந் திடுகின்றேன்; திகைக்கின் றேனே!

விண்முட்டும் கோபுரத்தின் வாயில் வந்தேன்
வீணன்னன் தலைஅங்கே வணங்க வில்லை
மண்பட்டுக் கிடக்குமொரு செப்புக் காசை
மாத்திரம்வா ரியெடுக்கக் குனிகின் றேனே!

பூக்காட்டுப் புன்லோடைக் கரைக்கு வந்தேன்
புரியாதேன் நீராட இறங்க வில்லை
சாக்கடைநீர்த் தேக்கத்தில் பாய்ந்த முக்கு
தனைபோக்கக் குடைந்தாடித் தவிக்கின் றேனே!

இமாலயன்

பற்பொடி

★★

பற்களுக்கு வெண்மை தந்து
பல் வியாதிகளைக் குணப்படுத்துகிறது.

இமாலயன் பற்பொடி

பல் வலி, பல் அரணை பல்வில் இரத்தம்
வடிதல்

போன்ற வியாதிகளைக் குணப்படுத்துகிறது.

ரின் ஒன்று 1 ரூபா.

தபாற்செலவு 50 சதம்.

கிடைக்குமிடம்:

ஆத்மஜோதி நிலையம்
நாவலப்பிட்டி

சந்தா நேயர்களுக்கு!

அன்புடையீர்!

இறைவன் திருவருளால் ஆத்மஜோதிக்கு 19 ஆண் டுகள் பூர்த்தியாகி 20வது ஆண்டு ஆரம்பமாகி 4வது இதழும் வெளிவந்துள்ளது. பல சந்தா நேயர்களுடைய ஆதரவினாலேயே ஜோதி மாதந்தோறும் கூடர்விட்டுப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. வழக்கம்போல் அன்பர்கள் அனைவரும் இவ்வாண்டுச் சந்தாவை அனுப்பி வைக்குமாறு அன்புடன் வேண்டுகின்றோம். சந்தா நேயர்கள் தமது சந்தா இலக்கங்களைக் குறிப்பிடுமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

இந்தியாவில் உள்ளவர்கள் தங்கள் சந்தாவை வழக்கம்போல்

R. வீரசம்பு, சம்பு இன்டஸ்ரீஸ்.

அரிசிப்பாளையம். சேலம்-9.

என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்பி வைத்து இவ்விடமும் அறியத்தருமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகின்றுகள்.

ஆத்மஜோதி நிலையம்,
நாவலப்பிடிடி, (இலங்கை)

அச்சிடுவிப்போர்: ஆத்மஜோதி நிலையத்தினர்
அச்சிடுவோர்: ஸ்ரீ ஆத்மஜோதி அச்சகத்தினர்
வெளியிட்ட திகதி: 15-2-68.